

Jerzy Stworzewicz, Aleksander Czacki, Stefan Kosiński, Benedykt Banaszak

Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 33/3(375), 142-149

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wódzkiego w Toruniu Arturem Kujawą, prokuratorem wojewódzkim Zygmuntem Kołackim i szefem Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych płk. drem Stanisławem Łukasiakiem.

Zarówno koledzy radzieccy jak i brytyjscy ujęci byli gościnnością, z jaką spotkali się w Toruniu i Warszawie, jak również sprawną organizacją ich pobytu w Polsce.

Pobyt naszych gości, reprezentujących dwa różne systemy prawne i ustrojowe, oraz wzajemna wymiana doświadczeń i informacji zawodowych przyczyniły się z całą pewnością do lepszego wzajemnego zrozumienia i dobrze służyły idei przyjaźni między środowiskami prawniczymi krajów europejskich.

adw. Zbigniew Czernski

II. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba bielska

Adw. Maciej Zajęc (1957—1988).

Dnia 30 maja 1988 r. zmarł 31-letni adwokat Maciej Zajęc, urodzony 23 lutego 1957 r. w Wadowicach w rodzinie prawniczej. Po studiach na Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1976—1981 odbył w latach 1982—1984 aplikację sądową pozaetatową, zakończoną egzaminem sędziowskim zdany z oceną „bardzo dobrze”. W dniu 2 września 1985 r. rozpoczął aplikację adwokacką w Okręgowej Radzie Adwokackiej w Bielsku-Białej i zakończył ją zdany również na „bardzo dobrze” egzaminem adwokackim w dniu 12 października 1987 r. Następnie rozpoczął pracę adwokata w kwietniu 1988 r. w Zespole Adwokackim w Żywcu.

Aczkolwiek nie było mu dane kontynuować kariery zawodowej tak wcześniej przerwanej przez okrutną śmierć, to jednak trzeba o nim napisać, by dać świadectwo o człowieku pod każdym względem nieprzeciętnym. Wyjątkowo zdolny, błyskotliwy, o niezwykle chłonnym umyśle, łączył znakomitą znajomość

prawa z umiejętnością jego praktycznego wykorzystania. Był przy tym niezwykle pracowity, dokładny i rzetelny, taktowny w stosunku do urzędów i klientów, był jednocześnie wzorowym kolegą, chętnym zawsze do świadczenia bezinteresownej pomocy innym adwokatom. Posiadał rzadką cechę charakteru, jaką jest autentyczna skromność idąca w parze z brakiem wyrachowania.

Mimo wyniszczającej go choroby, potrafił zdobyć się na wysiłek zdania z wynikiem bardzo dobrym egzaminu adwokackiego.

Po przebyciu ciężkiej operacji rozpoczął wykonywanie zawodu adwokata w Zespole Adwokackim w Żywcu. Zmarł zaledwie po 2 miesiącach wykonywania samodzielnej pracy zawodowej. Mimo że doskonale zdawał sobie sprawę ze stanu swojego zdrowia, nigdy nie uskarżał się na zły los. Cechował go stały optymizm, będący wynikiem jego silnego hartu ducha.

Pogrzeb śp. kolegi Zajęca odbył się 4 czerwca 1988 r. w Wadowicach. Trumnę z kaplicy pogrzebo-

wiej przenieśli na miejsce wiecznego spoczynku przyjaciele Zmarłego. W ostatniej drodze towarzyszyli mu koledzy, liczne grono prawników, znajomych oraz mieszkańców Wadowic.

W imieniu Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej oraz

Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Wadowicach pożegnał Zmarłego dziekan ORA w Bielsku-Białej.

Cześć Jego pamięci!

Jerzy Stworzewicz

adwokat

Izba katowicka

Adw. dr Jerzy Kurcysz
1907—1988).

W dniu 25 listopada 1988 roku adwokatura polska poniosła wielką i niepowetowaną stratę. W dniu tym zmarł wybitny prawnik i zasłużony działacz społeczny dr Jerzy Kurcysz.

Urodził się 12 października 1907 roku w Łomży jako syn urzędnika Towarzystwa Kredytowego, który w późniejszych latach został adwokatem.

W 1926 roku adw. Jerzy Kurcysz ukończył gimnazjum im. Tadeusza Kościuszki w Łomży, a następnie od 1926 do 1930 r. studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W czasie studiów był aktywnym działaczem społecznym Bratniej Pomocy Studentów UW, której został potem prezesem, Akademickiego Koła Macierzy Szkolnej i Zrzeszenia Akademickich Kół Prowincjonalnych. Był też działaczem akademickiej sekcji Obozu Wielkiej Polski, a po likwidacji tej organizacji politycznej — działaczem Młodzieży Wszechpolskiej.

Po uzyskaniu stopnia magistra praw był aplikantem sądowym, a następnie adwokackim w Warszawie. Po złożeniu egzaminu adwokackiego w 1936 roku wpisanych został na listę adwokatów w Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z siedzibą w tym mieście. Za-

wód adwokacki wykonywał do września 1939 roku.

W okresie odbywania aplikacji, a następnie wykonywania praktyki adwokackiej był działaczem Narodowej Organizacji Radykalnej, z ramienia której został radnym miasta st. Warszawy. Poglądy polityczne adwokata Kurcysza na konieczność gospodarczego uregulowania kwestii mniejszości żydowskiej w Polsce nie stały jednak w kolizji z etyką i godnością zawodu adwokata.

W lutym 1940 roku adwokat Kurcysz przedostał się na Węgry, a następnie do Francji, gdzie zgłosił się do dyspozycji premiera polskiego rządu na emigracji gen. Władysława Sikorskiego. Został przez niego wystany do Rzymu w charakterze emisariusza dla zorganizowania łączności kurierskiej i pocztowej między rządem emigracyjnym a krajem oraz roztoczenia opieki nad osobami przybywającymi z kraju. Został wtedy mianowany wicekonsulem RP na całe królestwo włoskie, a po przystąpieniu Włoch do wojny został przeniesiony na placówkę konsularną w Stambule. Praca jego polegała wtedy na montowaniu regularnych szlaków kurierskich przez Rumunię, Węgry, Bułgarię i Jugosławię i na niesieniu najszerzej pojętej pomocy materialnej i moralnej oby-

watelom polskim, którzy przejeżdżali przez Bałkany i Turcję. Z pomocy tej korzystali też obywatele polscy narodowości żydowskiej udający się do Palestyny, znajdujący się w szczególnie trudnych warunkach.

W roku 1944, wobec zdekonspirowania tej działalności przez wywiad niemiecki, adwokat Kurcysz został wezwany do Londynu na stanowisko dyrektora Wydziału w Ministerstwie Informacji i Dokumentacji polskiego rządu emigracyjnego, w którym przebywał do jesieni 1945 r. W 1946 roku odbywał studia ekonomiczno-prawne w Londynie, Brukseli i Paryżu. W 1947 roku wrócił do kraju.

Na podstawie dekretu z dnia 24 maja 1945 roku o tymczasowych przepisach uzupełniających prawo o ustroju adwokatury — uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 17 stycznia 1948 roku adw. Kurcysz został wpisany na listę adwokatów Izby Katowickiej z siedzibą w Katowicach. Stał potem przed Komisją Weryfikacyjną, której orzecznictwu podlegali wówczas wszyscy adwokaci.

Od stycznia 1948 roku adwokat Kurcysz pracował jako radca prawny w Dąbrowskich Zakładach Hutniczych w Będzinie, a po ich likwidacji — w Hucie „Sosnowiec” i Hucie „Zabrze”. Po ukazaniu się w 1950 roku w prasie artykułu wiceministra sprawiedliwości Tadeusza Reka, w którym wymienił on nazwiska negatywnych — jego zdaniem — osób w przedwojennej adwokaturze polskiej, a wśród nich także adwokata Kurcysza, został on na polecenie generalnego dyrektora Centralnego Zarządu Hutniczego zwolniony z pracy w wymienionych hutach, ale niebawem

uzyskał zatrudnienie jako radca prawny w Zakładach Koksochemicznych w Zdzieszowicach, a następnie w Centralnym Zarządzie Zaopatrzenia Robotniczego Ministerstwa Górnictwa w Katowicach. Wykazał wówczas dużą wiedzę i zdolności organizacyjne, został też powołany do komisji do spraw protokołów zdawczo-odbiorczych w postępowaniu nacjonalizacyjnym przedsiębiorstw przemysłowych i wielokrotnie był zapraszany na konsultacje ministerialne jako pełen inicjatywy i rozwagi działacz gospodarki uspołecznionej.

W związku z tym, że postępowanie weryfikacyjne adwokatów w okresie stalinowskim nie zawsze było przeprowadzane rzetelnie, adwokat Kurcysz, orientując się w nieprzychylnym mu stanowisku czynników politycznych, zgłosił w dniu 13 marca 1951 r. wystąpienie z adwokatury, deklarując chęć poświęcenia się całkowicie pracy w zawodzie doradztwa prawnego w przemyśle.

W okresie od 1951 roku adw. Kurcysz brał szeroki udział w pracy społecznej na terenie Zrzeszenia Pracowników Polskich jako przewodniczący Sekcji Ustawodawstwa Gospodarczego i Wydziału Wydawniczo-Szkoleniowego. Wspólnie z adwokatem Henrykiem Wolińskim zorganizował wydawnictwo „Bieżącego Skorowidza Przepisów Prawnych”, szereg kursów ustawodawstwa gospodarczego dla pracowników przedsiębiorstw uspołecznionych, a także wiele akcji o charakterze prawnospołecznym. Przez wiele lat był członkiem organów wojewódzkich i naczelnych Z.P.P.

Uchwałą Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 30 sierpnia 1956 roku uzyskał adwokat Kurcysz

ponowny wpis na listę adwokatów i podjął praktykę adwokacką w Zespole Adwokackim Nr 8 w Katowicach, pełniąc w nim funkcję kierownika. Obok praktyki adwokackiej wykonywał do roku 1964, to jest do ustawowego rozdziału jej od czynności radcy prawnego, pracę radcy prawnego w Hucie „Baildon” i w Katowickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego. Po likwidacji Zespołu Adwokackiego Nr 8 w Katowicach został przeniesiony do Zespołu Adwokackiego Nr 5 w Katowicach, gdzie — po kilkakrotnym uzyskiwaniu zezwoleń Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej na dalsze wykonywanie zawodu pomimo przekroczenia 70 lat — wykonywał praktykę adwokacką do 31 grudnia 1983 roku. W tym okresie adw. Kurcysz był doradcą N.S.Z.Z. „Solidarność” i podejmował się wielu obron robotników w procesach politycznych, uzyskując ogromną ich sympatię i uznanie za ofiarność i odwagę cywilną.

W 1968 roku adw. Kurcysz uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych.

Niezależnie od obszernej praktyki adwokackiej współpracował z Wydziałem Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego, który zlecał mu wykłady i zajęcia seminaryjne na Studiach Podyplomowych i na IV roku studiów stacjonarnych. Ponadto był koordynatorem zespołu pracowników opracowują-

cych dokumentację dla polskiego systemu elektronicznej Informatyki prawniczej, organizowanego przez kancelarię Sejmu PRL. Zorganizował też w Katowicach w budynku Sądu Wojewódzkiego pierwsze w Polsce Muzeum Prawa i Prawników.

Za całokształt zasług w działalności dla podnoszenia świadomości prawnej społeczeństwa adwokat Kurcysz odznaczony został szeregiem odznaczeń państwowych, regionalnych i społecznych, a m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Zasłużonego dla Rozwoju Województwa Katowickiego, Złotą Odznaką Zrzeszenia Prawników Polskich, Medalem LXX-lecia Adwokatury Polskiej 1918—1988.

Uroczystości pogrzebowe trwały ponad dwie godziny i zgromadziły około 300 uczestników, głównie ze środowiska robotniczego i prawniczego, a złożyły się na nie: msza święta w katedrze koncelebrowana przez siedmiu księży, przejście konduktu pogrzebowego ulicą Powstańców na cmentarz Komunalny przy ul. Francuskiej, przemówienie dziesięciu przedstawicieli środowiska prawniczego i robotników nad otwartą mogiłą.

Cześć Jego pamięci!

adw. Aleksander Czacki

Izba krakowska

Uroczystość nadania sali posiedzeń ORA w Krakowie imienia Mikołaja Kańskiego. Dnia 16 grudnia 1988 r., w ramach uroczystości 70-lecia Odrodzonej Adwokatury Polskiej

i 125-lecia Izby Adwokackiej w Krakowie, Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie obchodziła uroczystość nadania swojej sali posiedzeń w budynku przy ul. Batorego 17 „Imienia adw. dra Miko-

łaja Kańskiego", pierwszego prezydenta Krakowskiej Izby Adwokackiej, i odsłonięcia jego portretu.

Mikołaj Kański urodził się 8 września 1818 r. w Dobczycach pod Krakowem jako syn Tomasza i Salomei z Podsedeckich. Studia prawnicze rozpoczął w 1838 r. w Uniwersytecie Lwowskim i już od początku studiów zaangażował się w prace konspiracyjnej działalności „Związku Synów Ojczyzny”, a następnie w „Młodej Sarmacji”, przekształconej potem w „Sprzysiężenie Demokratów Polskich”. W związku z tą działalnością został w r. 1841 relegowany z Uniwersytetu Lwowskiego. Przeniósł się wówczas do Wiednia, gdzie kontynuował studia prawnicze, ale i tam kontynuował pracę konspiracyjną w duchu propolskim. Nawiązał m.in. kontakt z liberałem Janem Tyssowskim (późniejszym dyktatorem rewolucji krakowskiej z 1846 r.). W tym okresie Mikołaj Kański sympatyzował też z ruchem panslawistycznym i utrzymywał bliskie kontakty z Czechami. W roku 1845 porzucił studia w Wiedniu i poświęcił się wyłącznie przygotowaniu powstania na Podhalu. Współpracował wtedy z Edwardem Dembowskim (dowódcą oddziału górników z Wieliczki), Leonem Mazurkiewiczem i Janem Andusikiewiczem (nauczycielem i organizatorem z Chochołowa). Dnia 21 lutego 1846 wybuchło powstanie chochołowskie. W końcu 1846 r. Mikołaj Kański został aresztowany i osadzony w więzieniu we Lwowie. Bronił go słynny podówczas adwokat Maksymilian Machalski, który również przez kilka lat po Kańskim pełnił funkcję prezydenta Izby Adwokackiej w Krakowie. W dniu 9 stycznia 1847 r. zapadł wyrok skazujący Kańskiego na karę śmierci, którą

cesarz Franciszek Józef zamienił na karę 18 lat więzienia.

Karę tę odbywał Kański w więzieniu w Szpilbergu. Współwięźniowie piszą w swoich pamiętnikach, że Kański organizował tam dla nich tajne nauczanie historii, literatury i języka polskiego oraz matematyki. A Franciszek Władysław Czaplicki tak pisze o Kańskim: „Nieoceniony, przez wszystkich kochany, szanowany i poważany, przyjemnej powierzchowności, obdarzony dużą siłą oddziaływania, o wielkiej wiedzy, pozbawiony zarozumiałości”.

Wydarzenia Wiosny Ludów otworzyły 25 marca 1848 r. Kańskiemu bramy więzienia. Ale zaraz po ich opuszczeniu powrócił do działalności rewolucyjnej. W pierwszych wyborach do parlamentu austriackiego został wybrany na posła z okręgu bocheńskiego. Działał też w Kromieryżu na Morawach. W 1848 r. ogłosił drukiem kilka prac oświatowo-politycznych, takich jak „Nowiny ze świata”, „Pogadanka Chłopska”, „Stowa prawdy do ludu wiejskiego”. Po rozwiązaniu parlamentu wiedeńskiego ukończył studia prawnicze w Uniwersytecie Krakowskim, a na podstawie pracy „O karze śmierci” uzyskał w r. 1850 stopień doktora praw. W pracy tej wypowiada się przeciwko karze śmierci za przestępstwa polityczne, tolerując jej stosowanie tylko za najcięższe przestępstwa pospolite: rozboje, morderstwa, podpalenia.

Praktykę sądową odbywał Mikołaj Kański w Trybunale Sądowym w Krakowie. W roku akademickim 1850/1851 ustąpił z katedry statystyki w Uniwersytecie zastępca prof. (tzw. suplent) dr Wincenty Szpor (też adwokat). Kański zaczął ubiegać się o dopuszczenie go do

wykładania (habilitacji) statystyki na Wydziale Prawa Uniwersytetu Krakowskiego, jednakże władze austriackie nie zapomniały o udziale Kańskiego w pracach konspiracyjnych we Lwowie oraz w powstaniu 1846 r. i wykłady zostały zlecone Julianowi Dunajewskiemu.

Zawód adwokata wykonywał Kański początkowo w Tarnowie, a od 1860 r. — w Krakowie. W r. 1869 został powołany do życia samorząd adwokacki w Krakowie z Izbą Adwokacką na czele (stąd właśnie obecnie 120-lecie tego samorządu). Na podstawie obowiązującej wówczas ustawy z 6 lipca 1869 r. (l. 90 Dz. pr. p.) oraz w wykonaniu uchwały Wydziału Izby Adwokackiej z 16 stycznia 1869 r. została założona pierwsza w Polsce lista adwokatów, a w niej pod poz. 8 wpisany został dr Mikołaj Kański.

W zawodzie adwokata osiągnął Kański duże sukcesy tak pod względem skuteczności zastępstw, jak i pod względem materialnym. Wykraczał jednak daleko poza praktykę czysto adwokacką. Wobec ponownej fali germanizacyjnej walczył o język polski w sądach i urzędach, współdziałając w tym zakresie z prezydentem m. Krakowa drem Mikołajem Zyblikiewiczem (też adwokatem). Udzielał też wszechstronnej pomocy powstańcom styczniowym z 1863 r. Właśnie w związku z tą działalnością wytoczono mu nową sprawę karną. W I instancji został skazany na 4 miesiące aresztu, ale w II — uniewinniony. Współredagował statut gminy m. Krakowa.

W latach 1864—1869 napisał i wydał drukiem powieść „Ognista pieczara” oraz większą nowelę „Nieszczęśnik”. Ponadto opublikował z zakresu prawa „Kilka słów o reformie sądownictwa austriackiego”,

„Krótki pogląd na sądownictwo austriackie w Galicji”, „O księgach hipotecznych chtëpskich”. W roku 1869 został pierwszym prezydentem Izby Adwokackiej w Krakowie. Był też członkiem Akademii Umiejętności, Arcybractwa Miłosierdzia i wielu innych towarzystw naukowych i dobroczynnych.

W r. 1880 adw. Kański poważnie zachorował, prawdopodobnie w związku z przeżyciami, jakich doznał w czasie swoich procesów i uwięzienia oraz w związku z bardzo intensywną pracą zawodową, społeczną i polityczną. Zaprzestał wówczas wykonywania zawodu adwokata, a Izba Adwokacka ustanowiła likwidatorem jego kancelarii adwokata dra Stanisława Abłamowicza.

Mikołaj Kański zmarł 18 lutego 1898 r. i złożony został — zgodnie z życzeniem — w grobie obok żony. Na płycie nagrobnej napisano: „Mikołaj Kański, doktor praw, adwokat i prezes Izby Adwokackiej w Krakowie, więzień stanu w Kufsteinie, poseł na sejm w Rzeszy Rakuńskiej w Kromierzycu, członek Akademii Umiejętności, Arcybractwa Miłosierdzia i wielu innych Towarzystw Naukowych i Dobroczynnych. Urodzony w Dobczycach 8 września 1818 r., zmarł w Krakowie 18 lutego 1898 r. Zaczyn obywatel, prawy syn Ojczyzny. Cześć jego pamięci!”.

Dobrze się stało, że Jerzy Sasaki opracował obszerny biogram Mikołaja Kańskiego dla Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich (t. I Słownika, str. 144—147), a Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie uchwaliła nadać jego imię swojej sali posiedzeń i w niej odsoniła jego portret.

Na prośbę dziekana Mariana An-czyka odświeżenie portretu dokonał wiceprezes NRA adw. Zbigniew Czerski. Portret został namalowany przez art. mal. Janinę Gil, absolwentkę krakowskiej ASP. Sala była przepelniona. Obecna była liczna rodzina Kańskich, a adw. mgr Jacek Kański, wnuk dra Mikołaja

Kańskiego, zasiadał za stołem prezydialnym.

Przed rozpoczęciem uroczystości delegacja z dziekanem Marianem Anczykiem złożyła kwiaty i zapaliła znicze na grobie Mikołaja Kańskiego.

adw. Stefan Kosiński

Izba zielonogórska

Uroczystość 70-lecia działalności Adwokatury w Polsce niepodległej i 35-lecia istnienia Izby Zielonogórskiej. Okręgowa Rada Adwokacka w Zielonej Górze zorganizowała 12 listopada 1988 r. uroczystość związaną z podniosłą rocznicą 70-lecia działalności adwokatury w Polsce niepodległej i 35-lecia istnienia Izby zielonogórskiej.

W akademii, która odbyła się w pięknej zielonogórskiej palmiarni, wzięli udział przedstawiciele władz administracyjnych i politycznych województwa i miasta: wojewoda zielonogórski Zbyszko Piwoński, sekretarz KW PZPR Józef Małańczuk i pani prezydent Zielonej Góry Antonina Grzegorzewska. Obecne było kierownictwo Sądu Wojewódzkiego i Prokuratury Wojewódzkiej w Zielonej Górze z prezesem Stanisławem Górniakiem i prokuratorem wojewódzkim Stanisławem Kobzdą oraz kierownictwo Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie z prezesem Zbigniewem Bartkowskim. Przybył także dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych Kazimierz Spacer. Serdecznie powitano delegacje adwokackie z zaprzyjaźnionych okręgów z NRD, mianowicie z Frankfurtu i Cottbus, z przewodniczącymi kolegów Klausem Klasenem i Herbertem Seidelem. Na-

czelną Radę Adwokacką reprezentował jej skarbnik adw. Józef Kuczyński, natomiast sąsiednie izby adwokackie — ich dziekani: adw. Witold Knoppek z Poznania i adw. Stanisław Afendą z Wrocławia. Dziekan Izby szczecińskiej nadesłał pismo gratulacyjne. Licznie uczestniczyli też w uroczystości sędziowie, prokuratorzy, notariusze i radcowie prawni z samej Zielonej Góry i województwa. Rolę gospodarzy pełnili oczywiście adwokaci Izby zielonogórskiej i wywiązali się z niej — zdaniem gości — bardzo dobrze.

Akademii zagaił dziekan Rady Adwokackiej w Zielonej Górze adw. Czesław Dużyński, który powitał przybyłych gości, a następnie nakreślił pokrótce okres „narodzin i wzrostu” adwokatury na Ziemi Lubuskiej, która po II wojnie światowej powróciła do Macierzy. Mówca podkreślił, że adwokaci — niezależnie od okoliczności, w jakich przyszło im działać — zawsze stali blisko człowieka i jego trudnych problemów, albowiem ze swej istoty jest to dla nich służba społeczna.

Adw. Walerian Piotrowski, nawiązując do siedemdziesięciolecia niepodległości Polski, eksponował najbardziej chwalebne wątki naszej narodowej historii. Mówca wskazał

na najcenniejsze zdobycze II Rzeczypospolitej zarówno w sferze gospodarczej jak i polityczno-społecznej: odbudowę państwowości po 124 latach jej faktycznego rozbitcia w ramach demokratycznych struktur, zorganizowanie szkolnictwa, wysiłek narodu w dziedzinie industrializacji i fenomen ujednolicenia społeczeństwa. W płaszczyźnie zaś polityczno-społecznej niepoślednią rolę odgrywała zawsze adwokatura i taką też chciałaby pozostać również dzisiaj. Nie zawsze jednak przykładano sprawiedliwą miarę do naszego zawodu. Wypada żywić nadzieję — wywodził mówca — że dokonujące się w Polsce przemiany sprzyjać będą umacnianiu roli samorządu adwokackiego.

Następnie zabrał głos wojewoda zielonogórski Zbyszko Piwoński, który zaakcentował społeczną ran-

gę działalności adwokackiej i życzył wszystkim członkom Izby zielonogórskiej wszelkiej pomyślności.

W części artystycznej akademii wystąpił znakomity Chór Akademicki „Cantores” z Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze pod kierownictwem Jerzego Markiewicza. Chór wykonał polskie pieśni patriotyczne, kończąc występ odśpiewaniem „Mazurka Dąbrowskiego”. Zebrani serdecznie oklaskiwali zielonogórskich śpiewaków.

Po zakończeniu uroczystości oficjalnej odbyło się — również w palmiarni — spotkanie towarzyskie przy muzyce. Wszyscy bawili się znakomicie do późnych godzin wieczornych. Było nam bardzo miło, kiedy Koledzy sędziowie i prokuratorzy wyrażali się o naszej uroczystości nader sympatycznie.

adw. Benedykt Banaszak

SPORT I TURYSTYKA

Działalność Komisji Sportu i Turystyki przy ORA w Krakowie

Przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Krakowie działa od szeregu lat Komisja Sportu i Turystyki. Wydaje się, że formy działalności Komisji zasługują na szersze zainteresowanie, a być może nawet na naśladowanie.

Otóż Komisja nie ogranicza się tylko do organizowania okazjonalnych i sporadycznych imprez sportowych w rodzaju zawodów i turniejów, choć jest bardzo aktywna również i w tym zakresie (organizuje np. zawody i obozy narciarskie, turnieje tenisowe, współuczestniczy — jak ostatnio — w turnieju na Słowacji z udziałem adwokatów i aplikantów czeskich i słowackich), ale prowadzi ponadto systematyczne „zajęcia” w dwóch dyscyplinach sportowych, mianowicie tenisa i piłki siatkowej.

Od kilku lat, korzystając z wypożyczanej od jednej ze szkół sali gimnastycznej, kilkunastu adwokatów i aplikantów przeprowadza raz w tygodniu treningi oraz rozgrywki w siatkówce. W sezonie wiosenno-letnim odbywają się również zajęcia oraz rozgrywki na wynajmowanym korcie tenisowym. Ta forma rekreacji fizycznej,